

Trilogia
New York-ului

Serie de autor

Paul Auster s-a născut în 1947, în Newark, New Jersey. A absolvit Universitatea Columbia, iar între 1970 și 1974 a locuit la Paris, începându-și cariera ca traducător din limba franceză. Reîntors în SUA, a publicat mai multe volume de poezie. Debutul în proză a avut loc în 1985 cu *Orașul de sticlă*, urmat în 1986 de *Fantome* și *Camera încuiată*. În 1987 a reunit cele trei romane în *Trilogia New York-ului*, devenită rapid *bestseller*. *Leviathan*, *Invizibil*, *Un om în întuneric* sunt doar câteva dintre romanele care l-au impus ca scriitor complex, cu un stil literar în care se regăsesc elemente de postmodernism, roman *noir* și *crime fiction*.

Paul Auster este căsătorit cu scriitoarea Siri Hustvedt și în prezent locuiește în Brooklyn, New York. Este membru al American Academy of Arts and Letters și al American Academy of Arts and Sciences. De-a lungul carierei a primit numeroase premii, dintre care NYC Literary Honors, Prix Médicis Étranger, Premio Napoli etc.

Trilogia New York-ului

Orașul de sticlă
Fantome
Camera încuiată

Traducere din limba engleză
și note de Livia Szász

EDITURA
ART

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daș
Ilustrație copertă: Mircea Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTER, PAUL

Trilogia New York-ului / Paul Auster; trad. de Livia Szász. –
București: Art, 2015

ISBN 978-606-710-185-0

I. Szász, Livia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

City of Glass

Copyright (©) 1985 by Paul Auster

Ghosts

Copyright (©) 1987 by Paul Auster

The Locked Room

Copyright (©) 1988 by Paul Auster

© Editura Art, 2015, pentru prezenta ediție

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Orașul de sticlă

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

1

Totul începuse de la un număr format greșit, cu telefonul sunând de trei ori în puterea nopții și vocea de la capătul firului cerând cu altcineva. Mult mai târziu, când a putut să se gândească la lucrurile care i s-au întâmplat, avea să ajungă la concluzia că nimic nu a fost adevărat, în afară de întâmplare. Dar asta s-a petrecut mult mai târziu. La început, nu a fost decât întâmplarea și consecințele ei. Dacă lucrurile s-ar fi putut petrece altfel, sau dacă totul fusese hotărât dinainte, odată cu acel prim cuvânt ieșit din gura străinului, asta nu are nici o importanță. Importantă este povestea însăși, și dacă are sau nu vreun sens nu este de datoria poveștii să răspundă.

Cât despre Quinn, puține sunt lucrurile care să ne rețină atenția. Cine era, de unde venea și cu ce se ocupa nu contează prea mult. Știm, de exemplu, că avea treizeci și cinci de ani. Știm că fusese căsătorit o dată, avusese un copil, și atât soția, cât și fiul îi muriseră. De asemenea, mai știm că scria cărți. Mai exact, romane polițiste. Le scria sub pseudonimul William Wilson și le publica într-un ritm de unul pe an, ceea ce-i aducea destui bani pentru un trai modest într-un mic apartament din New York. Cum un roman nu-i lua mai mult de cinci-șase luni să-l scrie, restul anului era liber să facă tot ce voia. Citea multe cărți, se uita la tablouri, se ducea la filme. Vara urmărea meciurile de baseball la televizor; iarna

se ducea la operă. Însă ceea ce-i plăcea mai presus de toate era să se plimbe. Aproape zilnic, fie că ploua sau nu, că era cald sau frig, ieșea din apartament ca să facă o plimbare prin oraș – fără se se ducă de fapt nicăieri în mod special, ci doar luând-o pe unde se întâmpla să-l poarte picioarele.

New York-ul era un spațiu inepuizabil, un labirint de pași nesfârșiți, și oricât de departe s-ar fi dus, oricât de bine ar fi ajuns să-i cunoască străzile și cartierele, rămânea întotdeauna cu sentimentul că s-a rătăcit. Rătăcit nu numai în oraș, dar și în sufletul lui. De fiecare dată când făcea câte o plimbare, avea senzația că și-a lăsat în urmă propria ființă și, reducându-se doar la dimensiunea unui ochi văzător, putea să scape de obligația de a gândi, iar sentimentul ăsta, mai mult decât orice altceva, îi dădea o măsură a liniștii, un vid interior salutar. Lumea se afla în afara lui, în jurul lui, în fața lui, iar viteza cu care ea continua să se schimbe făcea să-i fie imposibil să zăbovească prea mult asupra fiecărui lucru luat în parte. Mișcarea era esența, gestul de a pune un picior în fața celui alt și de a-și permite să urmeze mersul propriului trup. Rătăcind fără țintă, toate locurile deveneau egale și nu mai conta unde se afla. În plimbările lui cele mai reușite, putea să simtă că nu se află nicăieri. Iar asta, în fond, era tot ceea ce ceruse el vreodată de la viață: să nu fie nicăieri. New York-ul era nicăierul pe care-l construise în jurul lui și își dădea seama că nu avea nici o intenție să-l părăsească vreodată.

În trecut, Quinn fusese mai ambițios. În tinerețe, publicase mai multe volume de poezie, scrisese piese de teatru, eseuri critice și lucrase la o serie de traduceri lungi. Dar renunțase brusc la toate. O parte din el murise, le spusese el prietenilor, și nu voia ca partea asta să revină și să-l bântuie. Atunci își luase numele de William Wilson. Quinn nu mai era acel om capabil să scrie cărți și, deși în multe

feluri Quinn continua să existe, el nu exista de fapt decât pentru sine însuși.

Continuase să scrie deoarece era singurul lucru pe care simțea că-l poate face. Romanele polițiste păreau o soluție rezonabilă. Inventă cu ușurință intrigile complicate de care era nevoie și scria bine, adesea împotriva propriei voințe, de parcă n-ar fi trebuit să facă nici un efort. Cum nu se considera a fi autorul celor scrise, nu se simțea responsabil pentru ele și de aceea nu era nevoit să le apere în sinea lui. La urma urmei, William Wilson era o invenție și, cu toate că se născuse în chiar ființa lui Quinn, acum ducea o viață independentă. Quinn îl trata cu deferență, uneori chiar cu admirație, dar niciodată nu mersese atât de departe încât să creadă că el și William Wilson erau una și aceeași persoană. Țsta era motivul pentru care nu se arăta de sub masca pseudonimului său. Avea un agent, dar nu se întâlneau niciodată. Contactele lor se limitau la corespondența prin poștă, scop pentru care Quinn închiriasă o casuță poștală. Același lucru era valabil și pentru editor, care-i plătea lui Quinn toate onorariile, avansurile și procentele din vânzarea cărților prin intermediul agentului. Nici un volum publicat de William Wilson nu avea vreo fotografie de-a autorului sau vreo notiță biografică. William Wilson nu era trecut în nici un dicționar de autori, nu dădea interviuri și sarcina de a răspunde tuturor scrisorilor pe care le primea cădea în seama secretarei agentului său. Din câte știa Quinn, nimeni nu-i cunoștea secretul. La început, când prietenii au aflat că renunțase la scris, l-au întrebat cum avea de gând să trăiască. Le spunea tuturor același lucru: că soția îi lăsase moștenire un depozit la bancă pe numele său. Dar adevărul era că soția lui nu avusese niciodată bani. Iar el nu mai avea prieteni.

Trecuseră mai bine de cinci ani. Acum nu se mai gândea atât de mult la fiul său, și de curând dăduse jos de pe perete și fotografia soției. Câteodată, îi revenea brusc senzația pe care o avea când îl strângea în brațe pe băiețelul lui de trei ani – dar nu erau chiar gânduri, și nici măcar amintiri. Era o senzație fizică, o urmă a trecutului rămasă în trupul său, și nu avea nici un control asupra ei. Momentele astea reveneau acum mai rar și în cea mai mare parte se părea că lucrurile începuseră să se schimbe pentru el. Nu-și mai dorea să fi murit. În același timp, nu se poate spune că se bucura că este în viață. Dar, cel puțin, nu-l deranja ideea. Era viu, iar persistența acestui fapt începuse treptat să-l fascineze – de parcă reușise să-și supraviețuiască, de parcă, într-un fel, ar fi trăit o viață postumă. Nu mai dormea cu lampa aprinsă și de multe luni nu-și mai amintea ce visa.

Era noapte. Quinn stătea în pat și fuma o țigară, ascultând răpăitul ploii în fereastră. Se întreba când are să se oprească și dacă avea sau nu chef de o plimbare de dimineață, fie ea lungă sau scurtă. Un exemplar din *Călătoriile* lui Marco Polo stătea deschis cu fața în jos pe perna de lângă el. De când terminase ultimul roman al lui William Wilson acum două săptămâni, nu făcuse decât să trândăvească. Narratorul lui, detectivul Max Work, rezolvase o serie complicată de crime, trecuse prin nenumărate răfuieli și situații limită, iar acum Quinn se simțea oarecum istovit de pe urma eforturilor. Odată cu trecerea anilor, Work devenise un apropiat al lui Quinn. În timp ce William Wilson rămânea pentru el o figură abstractă, Work devenea tot mai viu. În triada eurilor pe care o reprezenta de fapt Quinn, Wilson juca într-un fel rolul de ventriloc. Quinn însuși era omul de paie, iar Work vocea însuflețită

care dădea un tel întregii acțiuni. Chiar dacă Wilson era o iluzie, el justifica viețile celorlalți doi. Chiar dacă Wilson nu exista, el era puntea care-i permitea lui Quinn să treacă din el însuși în Work. Și, treptat, Work devenise o prezență în viața lui Quinn, fratele lui interior, tovarășul lui de singurătate.

Quinn luă cartea și începu să citească din nou prima pagină. „O să înfățișăm cele văzute așa cum au fost văzute, cele auzite așa cum au fost auzite, astfel încât cartea noastră să fie o mărturie autentică, dincolo de orice născocire. Și toți cei care vor citi această carte sau o vor auzi să o poată face cu deplină încredere, căci ea nu conține decât purul adevăr.“ Chiar în timp ce Quinn cădea pe gânduri reflectând la înțelesul acestor fraze și începea să întoarcă pe toate fețele asigurările limpezi pe care le conțineau, sună telefonul. Mult mai târziu, când avea să poată reconstitui evenimentele acelei nopți, își va aminti cum s-a uitat la ceas, a văzut că era trecut de douăsprezece și s-a întrebat de ce l-ar căuta cineva la ora aceea. Mai mult ca sigur, se gândi el, erau vești proaste. Se dădu jos din pat, se îndreptă gol spre telefon și ridică receptorul la al doilea țârâit.

— Da?

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt al firului și, pentru o clipă, Quinn crezu că persoana închisese. Apoi, ca de la o mare distanță, veni sunetul unei voci ce nu semăna cu nici o alta pe care o auzise vreodată. Era în același timp artificială, dar și plină de emoție, aproape o șoaptă, dar perfect distinctă, și atât de monotonă ca ton, încât îi era imposibil să-și dea seama dacă aparținea unei femei sau unui bărbat.

— Alo? spuse vocea.

— Cine e? întrebă Quinn.

— Alo? se auzi iar vocea.

- Vă ascult, spuse Quinn. Cine e?
- Sunteți Paul Auster? întrebă vocea. Aș dori să vorbesc cu Paul Auster.
- Nu locuiește nimeni cu numele ăsta aici.
- Paul Auster. De la Agenția de Detectivi Auster.
- Îmi pare rău, spuse Quinn. Ați greșit numărul.
- E o chestiune de maximă urgență, spuse vocea.
- Nu pot să vă ajut cu nimic, zise Quinn. Aici nu locuiește nici un Paul Auster.
- Nu înțelegeți, spuse vocea. Nu mai e timp.
- Atunci vă sugerez să formați din nou. Aici nu e nici o agenție de detectivi.

Quinn închise. Rămase acolo, pe podeaua rece, privindu-și picioarele, genunchii, penisul moale. Timp de o clipă, regretă că fusese atât de tăios cu tipul care sunase. Ar fi putut fi amuzant, se gândi el, să-i fi cântat puțin în strună. Poate ar fi aflat ceva despre caz – poate ar fi dat chiar o mână de ajutor în vreun fel. „Trebuie să învăț să gândesc mai repede când sunt luat prin surprindere“, își spuse în sinea lui.

Ca majoritatea oamenilor, Quinn nu știa mare lucru despre delikte. Nu ucisese pe nimeni, nu furase nimic și nu cunoștea pe nimeni care să fi comis oricare dintre faptele astea. Nu fusese niciodată într-o secție de poliție, nu întâlnise niciodată un detectiv particular, nu vorbise niciodată cu vreun criminal. Tot ceea ce știa despre lucrurile astea aflate din cărți, filme și ziare. Totuși, nu considera că acesta ar fi un handicap. Ceea ce-l interesa în poveștile pe care le scria nu era legătura lor cu lumea, ci legătura lor cu alte povești. Încă dinainte să devină William Wilson, Quinn fusese un cititor pasionat de romane polițiste. Știa că majoritatea erau prost scrise, că nu puteau rezista nici celui mai blând examen, dar era ceva în forma lor care-l atrăgea și trebuia ca o

carte să fie peste măsură, incalificabil de slabă, ca el să refuze s-o citească. Deși gustul lui, în privința altor lucrări era riguros, pretențios până la obtuzitate, față de cărțile polițiste nu arăta nici un fel de discernământ. Când era într-o dispoziție bună, citea cu ușurință zece sau douăsprezece romane la rând. Era ca un fel de foame ce pune stăpânire pe el, o poftă care-l făcea să tânjească după o anumită mâncare, și nu se oprea până nu-și făcea plinul.

Ce-i plăcea la ele era senzația de plenitudine și economie; într-o scriere polițistă bună, nimic nu este irosit, nici o propoziție, nici un cuvânt semnificativ. Și chiar dacă nu este semnificativ, are potențialul de a fi – ceea ce este același lucru. Lumea cărții se trezește la viață, clocotind de posibilități, secrete și contradicții. Cum orice lucru, văzut sau rostit, chiar și cel mai neînsemnat sau mai banal, poate avea legătură cu deznodământul poveștii, nimic nu trebuie trecut cu vederea. Totul devine esență; centrul cărții se deplasează cu fiecare eveniment care îl împinge înainte. Centrul, deci, este peste tot și nu se poate trasa nici o circumferință până în clipa în care cartea a ajuns la sfârșit.

Detectivul este cel care privește, care ascultă, care se mișcă prin această mlaștină de obiecte și întâmplări în căutarea gândului, a ideii care să le adune pe toate dându-le un sens. În fapt, scriitorul și detectivul sunt permutabili. Cititorul vede lumea prin ochii detectivului, trăind parcă pentru prima oară proliferarea detaliilor ei. A căpătat conștiința lucrurilor din jurul său, de parcă acestea ar putea să-i vorbească, de parcă – datorită atenției cu care acum le înconjoară – ele ar putea să înceapă a purta alt înțeles decât cel al simplei lor existențe. *Private eye*¹.

¹ Detectiv particular (engl.). Jocul de cuvinte intraductibil care urmează se bazează pe omofonia dintre substantivul *eye* (ochi), litera *i* din alfabetul englez și pronumele personal *I* (eu) – toate pronunțate [ai].

Încetase, desigur, de multă vreme să se mai considere real. Dacă acum trăia cât de cât în lume, asta se petrecea numai de la distanță, prin persoana imaginară a lui Max Work. Detectivul său trebuia neapărat să fie real. Natura cărților o cerea. Dacă Quinn își permisesese să dispară, să se retragă în granițele unei vieți ciudate și ermetice, Work continua să trăiască în lumea celorlalți și, cu cât Quinn părea să dispară, cu atât mai persistentă devenea prezența lui Work în acea lume. Pe când Quinn avea tendința să se simtă nelalocul lui în propria-i piele, Work era agresiv, limbut, în largul lui oriunde s-ar fi aflat. Chiar și lucrurile care-i pricinuiau probleme lui Quinn, Work le lua ca atare și se strecura prin haosul aventurilor cu o ușurință și o indiferență care nu puteau să nu-l impresioneze pe creatorul său. Nu că de fapt Quinn ar fi vrut să fie Work, dar îi dădea un sentiment de siguranță să se prefacă a fi Work în timp ce-și scria cărțile, să știe că nu depindea decât de el să devină Work, dacă ar fi vrut asta vreodată, chiar și numai în gând.

În noaptea aceea, pe când se cufunda în cele din urmă în somn, Quinn încercă să-și imagineze ce i-ar fi spus Work necunoscutului de la telefon. În visul pe care mai târziu avea să-l uite, se pomeni singur în cameră, trăgând cu pistolul într-un perete alb, gol.

În noaptea următoare, Quinn fu luat prin surprindere.

Crezuse că incidentul trecuse și nu se aștepta ca străinul să sune din nou. Întâmplarea făcu însă ca tocmai în momentul când telefonul sună să se afle pe toaletă, prins în actul

Termenul avea un înțeles triplu pentru Quinn. Nu era doar litera *i*, de la *investigator*, ci și majuscula *I*, micul boboc de viață îngropat în trupul sinelui palpitând. Totodată, era ochiul fizic al scriitorului, ochiul omului care privește din interiorul său spre lumea din afară și-i cere să i se arate. De cinci ani, Quinn trăia în încheștarea acestui joc de cuvinte.

eliminării unui rahat. Era ceva mai târziu decât noaptea trecută, poate cu zece sau douăsprezece minute înainte de ora unu. Quinn tocmai ajunsese la capitolul despre călătoria lui Marco Polo de la Beijing la Amoy și-și ținea cartea deschisă în poală, în timp ce își vedea liniștit de treabă în baia micuță. Zbârnâitul telefonului îi produse o iritare vădită. Ca să răspundă imediat, ar fi trebuit să se ridice fără să se șteargă și-i era lehamite să traverseze toată încăperea așa. Pe de altă parte, dacă termina ce avea de făcut în ritm normal, atunci nu avea să ajungă la telefon la vreme. Cu toate astea, își dădu seama că nu avea nici o tragere de inimă să se clintească. Telefonul nu era obiectul lui preferat și de multe ori se gândise să scape de el. Lucrul care-i dispăcea cel mai mult era tirania lui. Nu numai că avea puterea să-l întrerupă împotriva propriei sale voințe, dar inevitabil trebuia să cedeze în fața autorității lui. De data asta se hotărî să reziste. La al treilea zbârnâit, își golise deja mașele. La al patrulea, reușise să se șteargă. La al cincilea, își trăsese pantalonii, ieșise din baie și traversa calm apartamentul. Ridică receptorul la cel de-al șaselea zbârnâit, dar la capătul celălalt nu mai era nimeni. Închisese.

În noaptea următoare, era pregătit. Tolănit pe pat, răsfoind *The Sporting News*, aștepta ca străinul să sune pentru a treia oară. La răstimpuri, când nervii nu-l mai țineau, se ridica și începea să măsoare camera în lung și-n lat. Își puse un disc – opera lui Haydn *Omul de pe lună* – și-l ascultă de la început până la sfârșit. Tot aștepta. În cele din urmă, la două și jumătate renunță și se duse la culcare.

Noaptea următoare așteptă iar, și la fel și noaptea de după. Tocmai când se pregătea să renunțe la plan, dându-și seama că se înșelase în toate supozițiile sale, telefonul sună din nou. Era 19 mai. Avea să-și amintească data pentru că

era aniversarea părinților săi – sau ar fi trebuit să fie, dacă aceștia ar mai fi fost încă în viață –, iar mama îi spusese odată că fusese conceput chiar în noaptea nunții. Ideea îi plăcuse întotdeauna – să-și poată preciza prima clipă a propriei existențe – și de-a lungul anilor își sărbătorise în secret ziua de naștere la data respectivă. Acum sunase ceva mai devreme decât în nopțile trecute – nu era nici măcar unsprezece – și Quinn, întinzându-se după telefon, se gândi că trebuie să fie altcineva.

— Alo? spuse el.

Din nou, la capătul celălalt era tăcere. Quinn își dădu imediat seama că era străinul.

— Alo? întrebă iar. Cu ce vă pot fi de folos?

— Da, spuse vocea în cele din urmă.

Acceași șoaptă mecanică, același ton disperat.

— Da. E nevoie acum. Fără întârziere.

— De ce e nevoie?

— Să vorbim. Chiar acum. Să vorbim chiar acum. Da.

— Și cu cine doriți să vorbiți?

— Cu aceeași persoană, Auster. Cu cel care-și spune Paul Auster.

De data asta Quinn nu mai ezită. Știa ce avea de făcut și acum, că venise ceasul, trecu la fapte.

— La telefon, spuse el. Paul Auster la telefon.

— În sfârșit, în sfârșit v-am găsit.

Putea detecta ușurarea din vocea celuilalt, calmul vădit care părea să-l cuprindă deodată.

— Așa e, spuse Quinn. În sfârșit.

Făcu o pauză de o clipă, lăsând cuvintele să se aștearnă, atât pentru el, cât și pentru interlocutorul lui.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am nevoie de ajutor, spuse vocea. Mă paște un pericol uriaș. Am auzit că sunteți cel mai priceput la lucruri de felul ăsta.

— Depinde despre ce fel de lucruri vorbiți.

— Despre moarte. Despre moarte și crimă.

— Știți, nu e chiar domeniul meu. Nu e ocupația mea să omor oameni.

— Nu, auzi vocea nerăbdătoare. Vreau să zic contrariul.

— Cineva vrea să văucidă?

— Da, să măucidă. Așa e. O să fiu ucis.

— Și doriți ca eu să vă asigur protecția?

— Să-mi asigurați protecția, da. Și să-l găsiți pe cel care vrea s-o facă.

— Nu știți cine e?

— Ba da, știu. Sigur că știu. Dar nu știu unde se află.

— Puteți să-mi dați mai multe detalii?

— Nu acum. Nu la telefon. Pericolul e uriaș. Trebuie să veniți aici.

— Ce-ați zice de ziua de mâine?

— Bine. Mâine. Devreme. De dimineață.

— La zece?

— Bine. La zece.

Vocea îi dădu o adresă de pe East 69th Street.

— Nu uitați, domnule Auster. Trebuie să veniți.

— Nu vă faceți griji. Voi fi acolo.

A doua zi dimineață Quinn se trezi mai devreme, cum nu i se mai întâmplase de câteva săptămâni bune. Pe când își bea cafeaua, își ungea pâinea prăjită cu unt și-și plimba privirile

peste rezultatele meciurilor de baseball din ziar (Mets pierduseră din nou, cu doi la unu, printr-o greșeală din turul al nouălea), nici nu-i trecea prin cap că avea să se prezinte la întâlnirea fixată. Până și expresia ca atare, *întâlnirea fixată*, i se părea ciudată. Nu era întâlnirea lui, era a lui Paul Auster. Și n-avea nici cea mai vagă idee cine era persoana cu pricina.

Cu toate astea, timpul trecea, iar el se trezi făcând gesturile unui om care se pregătește să plece. Strânse masa după micul dejun, aruncă ziarul pe canapea, se duse la baie, făcu duș, se bărbieri, se duse în dormitor înfășurat în două prosoape, deschise dulapul și își alege hainele cu care să se îmbrace. Se văzu tentat să-și pună sacou și cravată. Quinn nu mai purtase cravată de la înmormântarea soției și a fiului său, și nu-și mai amintea dacă mai avea vreuna. Dar iată c-o găsisse, atârnând printre celelalte haine din garderobă. Renunță la cămașa albă, ar fi arătat prea oficial și, în schimb, alege una cadrilată, cu gri și roșu, care se potrivea la cravata gri. Se îmbracă parcă în transă.

De-abia când puse mâna pe clanță începu să-și dea seama ce făcea. „Se pare că mă pregătesc să plec“, își spuse în sinea lui. „Dar dacă ies, unde mă duc?“. O oră mai târziu, pe când se dădea jos din autobuzul 4 la intersecția dintre 70th Street și Fifth Avenue, tot nu găsisse răspunsul. Într-o parte se întindea parcul, verde în lumina dimineții, străbătut de umbre distincte, fugare; în partea cealaltă era Frick, alb și sever, abandonat parcă morților. Pentru o clipă gândul îl duse la tabloul lui Vermeer *Soldat și tânără zâmbind* și încercă să-și amintească expresia de pe chipul fetei, poziția exactă a mâinilor ei în jurul ceștii, spatele roșu al omului cu fața ascunsă. Zări cu ochii minții o frântură din harta albastră de pe perete și lumina soarelui revărsându-se pe fereastră, atât de asemănătoare celei care îl scălda acum.

Mergea. Traversă strada și se îndreptă spre est. Când ajunse pe Madison Avenue, coti la dreapta și se uită în jur. „Se pare că am ajuns“, își spuse. Se opri în fața clădirii și făcu o pauză. Brusc nu mai părea să conteze. Se simțea extrem de liniștit, de parcă totul i se întâmplase deja înainte. În timp ce deschidea ușa care ducea spre hol, își îngădui un ultim sfat. „Dacă toate astea se petrec cu adevărat, își spuse, atunci trebuie să fiu cu ochii-n patru.“

Ușa apartamentului îi fu deschisă de o femeie. Dintr-un motiv sau altul, Quinn nu se așteptase la asta și faptul îl deconcerta. Lucrurile se petreceau deja prea repede. Înainte să se poată obișnui cu prezența femeii, să o privească atent și să-și facă o impresie, aceasta și începuse să-i vorbească, silindu-l să-i răspundă. Prin urmare, chiar din primele momente pierdu teren, începând să dea înapoi. Mai târziu, când avu timp să reflecteze la cele petrecute, reuși să rememoreze din frânturi întâlnirea cu femeia. Dar totul nu era decât un exercițiu de memorie, iar amintirile, știa bine, aveau tendința de a submina faptele rememorate. Consecința era că nu putea fi sigur de nimic din cele petrecute.

Femeia avea în jur de treizeci, poate treizeci și cinci de ani, și era cel mult de înălțime medie; șoldurile puțin cam late, sau poate voluptuoase, în funcție de punctul fiecăruia de vedere; părul negru, ochii negri și o privire deopotrivă reținută și vag seducătoare. Purta o rochie neagră și se dăduse cu un ruj de un roșu aprins.

— Domnul Auster?

O încercare de zâmbet; o înclinare întrebătoare a capului.

— Da, spuse Quinn. Paul Auster.

— Sunt Virginia Stillman, începu femeia. Soția lui Peter.

Vă așteaptă de la ora opt.